

Klasa II liceum i technikum

Czas Adwentu szukaniem dróg Boga

Cel ogólny

Ukazanie Jezusa Chrystusa jako jedynej Drogi i jedynego Przewodnika zbawienia.

Zachęcenie do naśladowania Chrystusa i pójścia za Nim, by stać się uczestnikiem życia wiecznego.

Cele szczegółowe

Uczeń:

- podaje, czym jest Adwent dla chrześcijanina,
- wyjaśnia znaczenie słowa „adwent”,
- objaśnia, co to znaczy być „nowym człowiekiem”,
- określa, jak chrześcijanin przygotowuje się na spotkanie z przychodzącym Zbawicielem,
- wskazuje cel swego życia,
- dowodzi sensu zmagania z grzechem,
- analizuje przyjście Chrystusa w tajemnicy Wcielenia i w czasie paruzji oraz Jego obecność w Eucharystii,
- dowodzi, że Chrystus wzywa nas do pójścia za Nim drogą nawrócenia, przykazań, prawdy, miłości.

Metody

Praca w grupach, dyskusja, autorefleksja, analiza tekstu źródłowego.

Środki dydaktyczne

Pismo Święte, Katechizm Kościoła Katolickiego, Jan Paweł II – „Do młodych”, 2000 r., karty pracy.

PRZEBIEG KATECHEZY

Modlitwa

„Panie przyjdź” – *śpiew albo recytacja na tle refleksyjnej melodii.*

Nim świt obudzi noc dotykem ciepłych mgieł,

Nim dzień ożywi świat, Panie, przyjdź –

Wołam: przyjdź, ucieś mój wzrok

Spokojem jasnych barw.

Nim mnie zachwyci kwiat, Ty przyjdź.

Choć chcę wciąż dalej iść, niewiele mogę sam.

Więc znów podnoszę głos, Panie przyjdź –

Wołam: przyjdź i otrzyj mą

Oblaną łękiem twarz.

Nim znów postawię krok, Ty przyjdź.

I tak poprowadź mnie przez piętra trudnych lat,

Bądź w dzień radością dnia, w nocy snem.

Pomóż mi, o Panie mój, rysować życia kształt.

Bym mógł wciąż naprzód iść, bym trwał.

Wprowadzenie

Słowo „adwent” oznacza przyjsie, oczekiwanie, czuwanie. Ma przygotować wiernych nie tylko na to historyczne przyjsie, którego pamiątką są Święta Bożego Narodzenia, ale też ma mieć wydźwięk eschatologiczny i ukierunkować naszą czujność na paruzję – powtórne przyjsie Pana na Sąd Ostateczny, na spotkanie z Nim w chwili naszej śmierci. Do tych spotkań przygotowuje nas Eucharystia, gdy Jezus daje nam siebie jako „pokarm na drogę”.

W adwentowych rozważaniach pomagają nam postacie biblijne: Izajasz, Jan Chrzciciel i Maryja – Matka przychodzącego Zbawcy, oczekująca razem z nami i pouczająca nas, jak szukać dróg Pana. Wskazuje na Syna, jako Drogę jedyną i pewną, dającą zbawienie. Ona pierwsza idzie tą drogą i wprowadza na nią tych, którzy spotkali Pana i poszli za Nim, dając świadectwo życia.

Rozwinięcie

Posłuchajmy, co Pismo Święte mówi o przyjsiu Zbawiciela, o przygotowaniu się człowieka na to „przyjsie Pana”, o czuwaniu i gotowości pójścia za Nim.

Praca w grupach.

Każda grupa otrzymuje kartę pracy. Uczniowie analizują teksty i odpowiadają na pytania. Czas pracy: 7 minut.

Grupa I

„W domu Ojca mego jest mieszkań wiele. (...) Idę przecież przygotować wam miejsce. A gdy odejdę i przygotuję wam miejsce, przyjdę powtórnie i zabiorę was do siebie, abyście i wy byli tam, gdzie Ja jestem. Znaćcie drogę, dokąd Ja idę? (...) Ja jestem drogą i prawdą, i życiem. Nikt nie przychodzi do Ojca inaczej, jak tylko przeze Mnie” (J 14,2-4.6).

„Ja jestem światłością świata. Kto idzie za Mną, nie będzie chodził w ciemności, lecz będzie miał światło życia. (...) Jeżeli będziecie trwać w nauce mojej, będziecie prawdziwie moimi uczniami i poznacie prawdę, a prawda was wyzwoli” (J 8,12a.31b-32).

- Co Jezus mówi o sobie uczniom?
- Dokąd Jezus prowadzi uczniów?
- Co Jezus obiecuje tym, którzy trwają w Jego nauce i idą za Nim?

Grupa II

„Jeśli kto chce pójść za Mną, niech się zaprze samego siebie, niech weźmie krzyż swój i niech Mnie naśladuje” (Mt 16,24).

„Drogę naszą do was niech utoruje sam Bóg, Ojciec nasz, i Pan nasz Jezus! A Pan niech pomnoży liczbę waszą i niech spotęguje waszą wzajemną miłość dla wszystkich, jaką i my mamy dla was; aby serca wasze utwierdzone zostały jako nienaganne w świętości wobec Boga, Ojca naszego, na przyjsie Pana naszego Jezusa wraz ze wszystkimi Jego świętymi. (...) Albowiem woła Bożą jest wasze uświęcenie. (...) Ale wy, bracia, nie jesteście w ciemnościach, aby ów dzień miał was zaskoczyć jak złodziej. Wszyscy wy bowiem jesteście synami światłości i synami dnia. Nie jesteśmy synami nocy ani ciemności” (1Tes 3,11-13; 4,3a; 5,4-5).

- Czego domaga się Jezus od tych, którzy chcą iść za Nim?
- O co mają się troszczyć ludzie oczekujący Pana?
- Jakie mają mieć serce czekający na Pana?

Grupa III

„Chodźcie, wstąpmy na Górę Pańską
do świątyni Boga Jakubowego!
Niech nas nauczy dróg swoich,
byśmy kroczyli Jego ścieżkami.
Bo Prawo wyjdzie z Syjonu
i słowo Pańskie – z Jeruzalem». (...)
Chodźcie, domu Jakuba,
postępujemy w światłości Pańskiej!» (Iz 2,3.5).

„Będzie tam droga czysta,
którą nazwą Drogą Świętą. (...)
Odkupieni przez Pana powrócą,
przybędą na Syjon z radosnym śpiewem,
ze szczęściem wiecznym na twarzach:
osiągną radość i szczęście,
ustąpi smutek i wzdychanie. (...)
«Jam jest Pan, twój Bóg,
poucający cię o tym, co pożyteczne,
kierujący tobą na drodze, którą kroczysz».
O gdybyś zważał na me przykazania,
stałby się twój pokój jak rzeka,
a sprawiedliwość twoja jak morskie fale. (...)
«Zachowujcie prawo i przestrzegajcie sprawiedliwości,
bo moje zbawienie już wnet nadejdzie
i moja sprawiedliwość ma się objawić (...)»” (Iz 35,8a.10; 48,17-18; 56,1).

„Z radością bowiem poprowadzi Bóg Izraela
do światła swej chwały,
z właściwą sobie sprawiedliwością i miłosierdziem” (Ba 5,9).

- Co trzeba zachowywać idąc drogą zbawienia?
- Jak Izajasz nazywa tę drogę?

Grupa IV

„Człowiek może jednak zapomnieć o tej «wewnętrznej i życiodajnej łączności z Bogiem», może jej nie dostrzegać, a nawet wprost ją odrzucać. Źródła takich postaw mogą być bardzo zróżnicowane: bunt przeciw obecności zła w świecie, niewiedza lub obojętność religijna, troski doczesne i bogactwa, zły przykład wierzących, prądy umysłowe wrogie religii, a wreszcie skłonność człowieka grzesznego do ukrywania się ze strachu przed Bogiem i do ucieczki przed Jego wezwaniem” (KKK 29).

„«Niech się weseli serce szukających Pana» (Ps 105,3). Nawet jeśli człowiek może zapomnieć o Bogu lub Go odrzucić, to Bóg nie przestaje wzywać każdego człowieka, aby Go szukał, a dzięki temu znalazł życie i szczęście. Takie szukanie wymaga od człowieka całego wysiłku jego rozumu, prawości woli, «szczerego serca», a także świadectwa innych, którzy uczyliby go szukania Boga” (KKK 30).

- Dlaczego człowiek odrzuca wewnętrzną łączność z Bogiem dającą życie wieczne?
- Do czego wzywa Bóg człowieka, który zapomina o Bogu i oddala się od Niego?

Grupa V

„W pytaniu Piotra: «Do kogoż pójdziemy?» zawiera się już odpowiedź dotycząca drogi, jaką należy iść. Jest to droga, która prowadzi do Chrystusa. A do Boskiego Nauczyciela dotrzeć można osobiście. Jest bowiem obecny na ołtarzu w rzeczywistości swojego ciała i swojej krwi. W Ofierze Eucharystycznej możemy zetknąć się, w sposób tajemniczy, ale rzeczywisty, z Jego osobą, czerpiąc z niewyczerpanego źródła Jego życia jako Tego, który zmartwychwstał” (Jan Paweł II, *Do młodych*, Kraków 2000, s. 15).

„Chrystus bowiem jest nie tylko «nauczycielem dobrym», który wskazuje drogi życia na ziemi. On jest świadkiem tych ostatecznych przeznaczeń, jakie człowiek ma w Bogu samym. Jest On świadkiem nieśmiertelności człowieka. Ewangelia, którą głosił swoim słowem, zostaje ostatecznie przypieczętowana krzyżem i zmartwychwstaniem w tajemnicy paschalnej. (...) Musisz zdobyć się na pytanie o życie wieczne. Albowiem «przemija postać tego świata»” (Jan Paweł II, *Do młodych*, Kraków 2000, s. 36).

- Jaką drogę życia możemy wybrać?
- Jaką perspektywę tej drogi ukazuje Chrystus swym uczniom?

Grupa VI

„Prawda uczynków znajduje swoją podstawę w owym dwoistym zapisie Prawa moralnego: tym, który znalazł się na Mojżeszowych tablicach Dekalogu oraz w Ewangelii – i tym, który jest wyryty w świadomości moralnej człowieka. Sumienie zaś <staje jako świadek> owego Prawa, jak pisze św. Paweł. (...). Być prawdziwie wolnym – to znaczy: być człowiekiem prawego sumienia, być odpowiedzialnym, być człowiekiem <dla drugich>. (...) Przykazania Dekalogu i Ewangelii posiadają znaczenie decydujące – w szczególności zaś przykazanie miłości, które otwiera człowieka w stronę Boga – i w stronę bliźnich. Miłość bowiem jest <więzią doskonałości>. Przez nią najpełniej dojrzewa człowiek oraz międzyludzkie braterstwo. Dlatego miłość jest największa, jest pierwszym wśród wszystkich przykazań, jak uczy Chrystus, w nim też wszystkie inne zawierają się i jednoczą” (Jan Paweł II, *Do młodych*, Kraków 2000, s. 39, 42, 63).

- Jakimi przepisami powinien kierować się chrześcijanin oczekujący życia wiecznego?
- Które z tych praw Jezus uważa za najważniejsze?

Grupa VII

„Budowanie cywilizacji miłości wymaga wyraźnej i wytrwałej gotowości do poświęceń, pragnienia, by otworzyć nowe drogi społecznego współżycia, przewyższając podziały i przeciwstawne sobie formy materializmu. Na tym właśnie polega konkretna odpowiedzialność współczesnej młodzieży, z której wyrosną mężczyźni i kobiety jutra, u progu trzeciego tysiąclecia chrześcijaństwa. (...) Wy młodzi, jesteście mocni Bożą nauką, która zawiera się w Chrystusowej Ewangelii, a streszcza się w modlitwie «Ojcze nasz». Tak! Jesteście mocni – gdyż ona zaszczepta w Was miłość, życzliwość, poszanowanie dla człowieka, dla jego życia, godności, sumienia, przekonań i praw. Skoro «znacie Ojca», jesteście mocni mocą ludzkiego braterstwa” (Jan Paweł II, *Do młodych*, Kraków 2000, s. 74, 86).

- Dlaczego mamy budować cywilizację miłości?
- Gdzie zawarta jest moc Boża do pełnienia czynów miłości?

Prezentacja pracy w grupach.

Zakończenie

Pan Bóg zawiera Nowe Przymierze w swoim Synu, Jezusie Chrystusie. Przez sakrament chrztu, rozlewa swoją miłość w naszych sercach czyniąc z nas „nowego człowieka”, który powinien ustawicznie poprawiać i kształtować swoje człowieczeństwo na wzór Chrystusa. Człowiek jednak ciągle niedowierza tej bezgranicznej miłości Boga i niepokoi się, myśląc o rzeczach ostatecznych. Przykładem może być krótki fragment z powieści F. Dostojewskiego pt. „Bracia Karamazow”.

„To przerażające! Jak, jak odzyskać wiarę? (...) Jak tego dowieść? – przyszedł teraz, ojciec, ukorzyć się przed tobą i prosić o pomoc. Bo jeśli i teraz to zaniedbam, nigdy już nikt mi nie odpowie na to. Jak dowieść, że wszyscy są na to obojętni, prawie wszyscy, nikt się teraz o to nie frasuje, tylko ja jedna nie potrafię tego znieść. To mnie dobija! – Bez wątpienia dobija! Ale dowieść tu nic nie można, można się tylko przekonać.

– Jak? W jaki sposób?

– Doświadczeniem czynnej miłości. Niech się pani stara kochać bliźnich czynnie i bez ustan-ku. W miarę jak będzie Pani czyniła na tej drodze postępy, będzie się pani równocze-śnie utwierdzać w wierze w Boga i w nieśmiertelność pani duszy. Skoro zaś dojdzie pani do zupełnego poświęcenia się w miłości do bliźnich, wtedy uwierzy pani na pewno i już żadne zwątpienie nie będzie miało dostępu do jej duszy. Wypróbowany to sposób i pewny” („Bracia Karamazow”, Warszawa 1959, s. 70).

Autorefleksja.

Służba wobec bliźniego prowadzi do odkrycia obecności wśród nas Boga Żywego.

Człowiek szuka Boga a On pozwala się znaleźć. Spotkania z Bogiem ubogacają go we-wnętrzu i jednoczą z Nim.

Pomyślmy:

– Jakie wydarzenia z mojego życia pozwoliły mi na nowo odkryć Boga i zawierzyć Mu?

– Gdzie szukam Boga i jak Go rozpoznaję?

– Co muszę zmienić w swoim dotychczasowym życiu, by nawiązać bardziej serdeczną przy-jaźń z Jezusem?

Praca domowa

Przeczytaj fragment Ewangelii – Mt 25,31-46 i napisz, co jest najważniejsze w życiu człowie-ka, patrząc w perspektywie śmierci, sądu Bożego i wieczności.

Modlitwa

„Akt wiary”.

